

Skogarnas vagabond

Av Rickard Sjödin

*Ensam i timmerkojan fem mil från hemmet, sju kilometer vägledes
till närmaste by = 11 veckors ensamhet vintern 1953*

Jag sitter ensam i en koja i en djup oändlig skog,
där min vinter synes bli båd' hård och lång,
många dagar hava svunnit sedan jag från hemmet drog,
här i ensamhet jag diktar nu min sång.

Jag har trampat många vintrars snö och slitit som en träl
uti skogarna sen jag var tretton år,
ja förr så var jag kraftfull och i slitet mådde väl,
men nu börjar ålderskrämporna bli svår.

Knäna har jag lindat med elastiska band,
det lindrar smärtorna och emot snön ger stöd,
och värken sticker ilsket i varendaste tand,
när jag tugga skall mitt hårda, torra bröd.

Mina kläder är så våta när det lider emot kväll
och klibbar iskallt mot min magra byst,
och när jag vänder åter till mitt enkla, lilla tjäll,
här är allt så ödsligt stilla, kallt och tyst.

Nu jag minns som trettonåring hur jag var stolt i håg,
när jag bland starka män på timmerhuggning for,
men ibland i smyg så grät jag, där jag i kojan låg,
ty jag vändades och längtade till mor.

Sen dess jag blivit härdad i livets bittra lut
och slår mig fram på bolagskarlars vis,
jag lärt att bita från mig men också fått "Vet hut!"
många gånger när jag bråkade om pris.

Jag var med och flotta' timmer i miljontals varje år,
där mitt liv så många gånger stod som pant,
när som brötarna låg illa och fjällfloden var svår,
att jag klarat mig jag knappt kan tro är sant.

Jag har huggit timmer, kolat, jag har brosslat, nu jag kör,
och i allt jag offrat muskelenergi,
om den kraften kunde mätas som i det elektriska dom gör,
tänk så många kilowatt det skulle bli.

Utur skogen exportvaror har jag pressat med min hand,
och av slitet har jag fått nödtorftigt bröd,
och hårdvaluta har jag skapat åt mitt rika fosterland,
fast själv ur skogarna jag köper hushållsved.

Men nu är bättre tider för de unga, gudskelov,
dom blir anställda med kontrakt och garanti,
men de gamla som slet ut sig, dom har ingenting att få,
dom är tröttkörda och pank och fågelfri.

Men jag är glad jag kan försörja mig för varje dag som går,
jag vill inte bli kommunens fattighjon,
men säg hur ska jag orka med det dussin år som återstår
tills jag får min ålderströst, min folkpension.

Ibland känns hjärtat konstigt, kanske här i ensamhet jag dör,
ja jag fruktar ej, kanhända är det bäst,
men det smärtar mig att tänka, fast jag inte kan rå för,
att av svält han då får dö, min tappra häst.

Om sånt händer, om en dag vårt bo får döden hit som gäst
är vårt slit i skogen slut - och min lyrik,
och här utanför ska några karlar gräva ner min häst
och till bygden stillsamt forsla fram mitt lik.

Rickard Sjödin